

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Cf. regulamentului de ap-
licare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unirea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foarte înscrisă în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2-1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 500 Lei

Pe 6 luni . . . 280 Lei

Pentru străinătate 1000 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Linștea sufletească

Ne muncim zilnic cu gânduri ce nu ne privesc, și uităm că numai o viață simplă și sănătoasă e întovărășită de mulțumirea sufletească.

Ne descurajăm când întâlnim în cale cea mai mică împotrivire, alergând în aceste cazuri după mângăierile oamenilor, și uităm că omul trebuie să muncească din răspuțeri, să gândească curat și să se sprijine numai pe ajutorul lui Dumnezeu.

Izbutim în viață tot atât de mult prin liniștea sufletească, cât și prin răbdarea și străduința noastră.

Fericirea vieții se bazează pe liniștea sufletească, de care au parte cei ce trăiesc în strînsă legătură cu Dumnezeu prin primirea Sf. Taine și prin rugăciune; pe răbdare, pe atenție, pe bunătate și respectul față de ceilalți.

Nu există nici o nenorocire atât de mare, încât să nu existe nici o urmă de liniștire, dacă ești mulțumit sufletește.

Să fim curagioși; să nu ne pierdem odihna sufletului și să nu otrăvim odihna viitorului cu micile necazuri ale vieții de toate zilele cari — azi — este adevărat, sunt mai multe și mai aspre.

A trăi demn și creștinește înseamnă să nu-ți pierzi capul când ești fericit, dar nici să șovăi în nenorocire, și deci să știi să înduri cu demnitate și tărie necazul de azi ce nu l'ai putut înlătura.

Trebuie să putem înțelege că și dela durere trebuie să primim botezul și că, cu acest preț al durerii, trebuie să răscumpărăm totul. — Este o lege aspră, dar supremă, lege veche ca și lumea. — Pentru a trăi, intens și deplin, omul are nevoie și de lacrimi.

Noi și întreg neamul nostru plângem, și cu acest plâns de astăzi unit cu încrederea deplină și muncă îndârjită, vom clădi viitorul de mâine al neamului nostru, care nu poate fi decât cel visat și gândit de orice român de bine.

Să credem cu tărie în Dumnezeu și într'un viitor mai bun al neamului nostru.

Care viitor este în mâinile lui Dumnezeu. Inșă binecuvântarea lui se va pogori asupra acelor, cari au rămas statornici în credința lor neclintită, biruind suferința și durerea, nesovăind niciodată și având înaintea ochilor numai sfârșitul cel mare. Și să nu uităm:

Liniștea-i dela Dumnezeu. Și e roditoare de bine. Frământarea stearpă e dela cel Viclean. Trăind în lume e bine de știut că de câte ori se întâmplă să ai deaface cu oameni pătimiși și agitați, cel mai bun lucru ce poți face este să nu fii nici vulcan în erupție, nici băltoacă stătută, ci soare senin.

Căpitan Ioan G. Alecsa

Drumul cel bun

Că salvarea noastră ca neam, — din înțeleștarea în care grozavele evenimente ce străbătem ne-au prins, depinde în mare măsură de curajul și puterea de jertfă a tineretului nostru, nu scăpă nimănui din vedere. Și suflarea românească e unanim convinsă, că numai un tineret educat în spirit creștin e capabil să înfrunte urgia celor ce stau gata să ne șteargă de pe fața pământului. Istoria sbuciumată a părinților și moșilor noștri ne-a făurit acest crez, iar lupta ceasului de față ni-l oțelește. Ni-e angajată toată puterea de muncă în formarea cât mai rapidă a unui front tânăr, sănătos și creștin, jertfitor până la ultimul picur de sânge. Pentru glia noastră, pentru limba noastră, pentru crezul nostru noțional și creștin, pentru dreptul nostru, punem în linie de bătaie tineretul nostru curat și curajos. Acest scop îl urmărește educația premilitară și extrașcolară.

Arma principală de apărare este Crucea, iar cazemata Biserica. Biserica și Crucea au fost armele strămoșilor noștri. Să le folosim cu încredere și vom birui. Ele ne-au fost armă și cazemata în trecut, ne cruță și apără azi, și ne aduc biruința de mâine.

Domnul V. Georgescu, în „Buletinul pregătirii premilitare și extrașcolare“ (Anul IX, Nr. 9-12, Dec. 1943 — Martie 1944), arată tinerilor importanța Bisericii în viața neamului nostru în felul următor: „In clipele celea mai grele ale vieții noastre naționale, când am fost sub ocupații străine, sau când părți din trupul țării au fost înstrăinate, poporul român și-a găsit un refugiu în sânul bisericii, de unde ca dela un izvor de apă vie a luat puteri nemăsurate pentru a îndura toate samavolniciile și a învățat să rabde și să aștepte cu încredere ziua dreptății. Prin credința în Dumnezeu ne-am putut păstra graiul, datinile și obiceiurile“.

Acelaș organ oficial al Subsecretariatului de Stat al educației extrașcolare, la pag. 9-10, accentuează rolul preotului în slujba pregătirii premilitare și extrașcolare, în termenii următori: „Cui revine greaua misiune de îndrumător al sufletului tinerilor noștri? De bună seamă că preotul este cel chemat să îndeplinească acest rol. Atât prin vocație, cât și prin pregătire și misiune, preotul are datoria de a dirija viața spirituală și creștinească a tineretului. El nu este numai un reprezentant al bisericii ci, mai ales, un educator. Prin predicile sale, prin cuvântările religioase el trebuie să dea pildă de viață creștinească și omenească. Prin prezența sa, preotul aduce pe lângă atmosfera de credință fără de care un om, un tânăr sau un sistem de educație rămâne incomplet, dar și puterea morală a omului care și-a consacrat viața

întreagă pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. Nici o societate nu poate exista fără Dumnezeu. Chiar dacă putem găsi un Dumnezeu datorită raționamentului, totuși, curând ne dăm seama că puterea divină ne depășește și că pentru a găsi pe Dumnezeu trebuie să-l căutăm prin mijloacele pe care El le-a fixat și deci prin persoanele investite cu misiunea de-a ni-L face cunoscut.

De aceea, ar fi de dorit ca pe lângă fiecare unitate extrașcolară să fie și un preot, care însă să nu se limiteze numai la rolul de preot și confesor, ci mai ales să fie un sfătuitor și asistent al șefului de unitate.“ Intre altele mai scrie dl V. Georgescu (in Bul. preg. prem. și extrașc. pag. 10): „O țară ca a noastră, care s'a format și trăit conform tradițiilor sale religioase, ne arată calea de urmat în educația tineretului. Tradiția religioasă să fie izvor de unde să luăm pilde de virtuți și de omenie.

Această atmosferă de credință să fie întreținută prin coruri religioase, prin predici, prin discuții libere, la care să ia parte tot tineretul. Duminecile, sărbătorile mari, religioase și naționale, să fie un prilej de înălțare sufletească și de solidaritate națională. Tineretul să fie îndrumat astfel încât să nu i-se pară o corvoadă inutilă mersul la biserică, ci o necesitate sufletească“. — Apoi D-Sa încheie așa: „Toate acestea deprinderi morale și creștinești, respectate și practicate, garantează o adevărată viață omenească“.

Acesta este glasul oficial al On. Minister al Educației naționale, rostit prin persoana sa competentă. Biserica nu are altceva de spus, decât să aplice și iscălitura ei, sub acestea rânduri și gânduri curate creștinești.

În mare parte credem că educatorii tineretului nostru aplică aceste îndrumări date de organele Superioare. Sunt însă și cazuri, când glasul nației este nesocotit de anumiți puși în serviciul educației tineretului român. Îmi aduc aminte că păr. Iovu Popa se plângea în „Unirea“ că nu-și prea vede tineretul P. P. la Biserică. Mai recent păr. I. Pol, tot în „Unirea“ se plânge că tineretul din parohia Sf. Sale în vremea Sf. Liturghii, e dus în marș spre câmp, cântând cântece de lele. Apoi câți vor mai fi frați preoți, cari pătesc și aud la fel, dar din modestie și respect față de cei cari calcă în picioare sfatul ministrului, tac și privesc cum tineretul se depărtează de biserică, spre paguba lor și a țării.

În ceea ce urmează ne îngăduim să expunem care este cauza răului pe care noi preoții de pe sate așa clar o vedem:

Sunt anumiți comandanți de P. P. (cursurile extrașcolare abia începute, încă nu

putem face declarații precise asupra lor), cari nu au înșiși în sufletul lor „grefată o credință fermă” și „convingerea că, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu se poate înfăptui nimic durabil și folositor” (Cfr. V. Georgescu). Numai așa ne putem explica faptul că în timp ce preotul predică despre cinstirea părinților, a autorității, ș'a regelui, ei conduc tineretul cântând cântări cu conținut banal spre codru. Înțelegem noi prea bine rostul educației filice, dar pregătim țării nu robi instinctelor fizice, ci români cu piept tare și suflet nobil. Sfaturile păr. prof. dela Blaj V. Crețu în „Cultura creștină Nr. 3-4 și urm. 1944, servească de excelent îndreptar pentru cei cari încearcă să pregătească mușchi pentru tineret. Ar ve-dea în ce regretabilă greșală trudes.

Afirmăm și noi cu toată tăria noastră creștinească: ceasul religios, cu nimic altceva nu se poate suplini în măsură egală. Și: cu o bună chibzuință în aceeași dimineață se poate desfășura un program complet, în care totdeauna să figureze punctul cu ascultarea slujbei și a predicii. S'ar urma porunca țării și dorința nației. Întrebăm ce rezultat sufletesc pot obține sărmanii tineri, când se prezintă la 2—3 săptămâni la slujbă cu trupul obosit de instrucție, hainele murdare de culcări, și mintea rămasă în codru?

Deci în slujba sfântă a educării celei mai gingașe generații, să se pună persoane potrivite. Ca să mai zicem când se mai lucrează și cu răutate?

Instructorii să fie de asemenea credincioși buni, destoinici. Oameni cu frica lui Dumnezeu și cu respect față de preot și biserică. Ce poate obține în educație un instructor care merge la biserică numai atunci când îl obligă serviciul.

Am auzit și despre astfel de oameni și chiar și de cei cari ireverința față de Biserică și preot a manifestat-o în fața tinerilor. Nerespectarea repausului duminical, din motive prea puțin grave, încă face ca în sufletul tinerilor să se ofilească zelul și dragostea față de Casa Domnului și tot-

odată și respectul față de cei aserviți slujbelor religioase.

Am mai avea multe dovezi să arătăm că față de gândul țării, ce dorește tineret creștin, în bună parte se greșește din neînțelegere sau din reavoință.

Preoții, factorii cei mai indicați în crearea sufletului sănătos al generațiilor noastre tinere, au datoria să denunțe conducătorilor Educației P. P. și Extrașcolare, pe cei cari nu-și înțeleg misiunea de educatori români și creștini, cerând în caz de neîndreptare în-lăturarea lor din o funcțiune așa importantă, în făurirea frontului de mâine.

Pe cei cari au datoria să ne înțeleagă și cu puterea să îndrepte răul, îi rugăm să purceadă la aplicarea măsurilor necesare pentru o cât mai reușită educație a tineretului — nădejdea noastră de mâine.

Ioan Cerghizanu

„Pilda unui preot român”. Sub acest titlu, „Ardealul” din 9 Iulie c. relatează o faptă, pe cât de modestă în înfățișarea ei externă, pe atât de plină de înaltă semnificație creștinească. E vorba de P. S. Ion Suci, ep. auxiliar la Oradea care, în scurta vizită ce ne-a făcut, s'a nimerit prezent la un mare bombardament al Capitalei. — Dăm cuvântul redactorului dela „Ardealul”:

„L-am întâlnit într'o librărie din Capitala noastră, căutând o carte de filosofie creștină. Mic și slăbit de rugăciuni și post, în ochi cu bunătatea apostolică și în glas cu blândețea mângăietoare a omului obișnuit să aline suferințele omenești, ne-a captivat imediat. N'am putut sta de vorbă decât fugar, câteva clipe. Mai târziu, după câteva ore, sirenele au început înfiorătoarea lor simfonie. Toți am fugit, care încotro, căutând un adăpost cât mai sigur, pentru apărarea acestei efemere vieți.

Episcopul Suci însă, abia ajuns la biserică, a rămas în fața altarului implorând harul lui Dumnezeu pentru oameni. Iar când pericolul s'a îndepărtat, a pornit în fugă să

dea o mână de ajutor și creștinească mângăiere celor năpăstuiți.

Aplecat peste cadavre și răniți, ridicând singur ori pansând rănilile, a petrecut până târziu, ascunzând cu modestia ce-L caracterizează, toate insignele de mare prelat român. Niciunul dintre cei mângăiați ori ajutați n'au știut că preotul acesta mic și modest, care a ridicat targă după targă, este un episcop român, venit în țară într'o mică vacanță și care n'a pregetat să se integreze durerilor și frământărilor noastre de aici, așa după cum în Ardealul de Nord, alături de minunatele coloane granitare, care sunt Episcopii români de acolo, duce crucea grea a neamului nostru atât de mult încercat...”

„Reuniunile Mariane” la noi

După toate câte s'au scris și se cunosc, ar fi de prisos să mai insistăm asupra importanței pastorale a „Reuniunilor Mariane”. Cei mai mulți preoți trebuie să știe din experiență proprie în ce măsură ele îi dau posibilitatea de a se apropia mai bine de sufletele credincioșilor și de a intensifica viața spirituală a parohiei.

Se împlinesc acum cincizeci de ani de când aceste binecuvântate tovarășii de credință și rugăciune și-au făcut intrarea și în sânul Bisericii noastre, prin stăruințele alor doi preoți deosebit de zeloși: *Constantin Lucaciu* și *Ștefan Roșianu*. O jumătate de veac, în viața Bisericii, nu-i mare lucru. Puțin chiar, dacă ne gândim că în apus drumul era bătătorit cu succes de multe veacuri. Ce să facem însă, dacă pe noi soarta ne-a silit să luptăm mereu pentru existență, pentru a ne apăra ființa, legea și neamul, și ne-a lăsat prea puțin răgaz pentru progrese mai mari în cele sufletești?! — Să mulțumim Domnului pentru toate și să căutăm a câștiga prin răvnă ceea ce am pierdut în timp. — Acesta cred că trebuie să ne fie gândul stăpânitor la acest popas de jumătate de veac a Reuniunilor noastre Mariane.

FOIȚA „UNIRII”

Tânărul universitar*)

Sâmburele formării religioase a lui *Vico Necchi*, sănătos și fecund, își avu prima și promițătoarea lui svăcnire în timpul vieții universitare.

Facultatea de Medicină dela Universitatea din Pavia ar fi trebuit să însemne moartea lui spirituală, de vremece o imensă mulțime de tineri erau victima atmosferei ucigătoare ce domnea în facultate, pe acele vremuri. Cu *Necchi* se întâmplă însă contrarul. Germele vieții lui morale se dezvoltă pe 'ndelete și apăru o plantă nouă, crescută în mijloc de vânturi vrășmașe, puternică totuși, bine înrădăcinată, sigură de sine, scaldată în soarele lui Dumnezeu.

Profesorii și colegii lui *Necchi* la Universitatea din Pavia

Pozitivismul și darvinismul erau la ei acasă, în aulele școlilor superioare, mai ales în acelea unde se pregăteau viitorii medici. Gândindu-se la ideile filosofice, stăpâne în viața universitară a acelor ani, P. *Gemelli* scrie:

*) Cap. II din cartea *Mons. Francesco Olglati Vico Necchi*, un maestro di vita, Milano, 1931.

„La școala de anatomie comparată, un vestit profesor ne arată într'un vâscior prima viețuitoare născută în mod spontan (spunea el), formată dintr'o plasă de substanță organică neorganizată, sau (ne arăta) un nevinovat și microscopic mușgaiu roșu, de care se servea (spre mai marea-i bucurie!) la explicarea unor miracole euharistice. Doctrina evoluționistă și materialismul îngust de o parte; severa interpretare restrictivă a concepției morfologice, care tocmai atunci triumfa, de altă parte. Profesorii noștri din Pavia: De-Dominicis, Credaro, Golgi, Maggi, destul de vestiți în ceea ce privește știința lor, distrugători ai oricărui ideal religios. Și ca și cum doctrina nu ar fi fost de ajuns, venea în ajutor și practice. La prima lecție de chirurgie, *Bottini* în declin ce-i drept pe atunci, totuși destul de celebru, ne prezenta un nefericit de preot ce purta în trupul lui urmările păcatului comis. Și în timp ce se râdea la *Bottini* de tunica preoțească, la școala de anatomie se învăța că religia e fructul ignoranței. Tinerimea se îndepărta încet, încet de Biserică, găsind că nu mai are suficiente rațiuni pentru a mai rămâne lângă ea”.

Dacă așa erau profesorii, cu siguranță că nu mai era bun mediul studentesc. Avea totuși o caracteristică proprie, simpatice adesea, deși în fond constituia un foarte grav pericol.

Nu lipseau complet, cu toate acestea, studenții buni: erau cei veniți din familii creștine ori din colegiile catolice; deși la dreptul vorbind erau obișnuiți să-și țină ascuns în buzunărașul hainei steagul religios, uitând că atunci când un steag se poartă în buzunar nu mai e un steag, ci o simplă basmă. Mulți dintre ei — nici nu se putea altfel — în mijlocul unui învățământ ce propaga pe față cel mai radical ateism și înca-

drați de corupția ce cotropea totul, au fost răsturnați și duși de curent. Destul de puțini — spune *Mons. Ballerini* — erau studenții cari, în acele timpuri, la terminarea studiilor universitare, mai păstrau neștirbită întreaga lor credință.

Impresionat de acest fapt dureros, *Mons. Riboldi* (atunci Episcop la Pavia și apoi Cardinal Arhiepiscop la Ravenna) întemeiase, în 1884, *Cercul Universitar Catolic S. Severinus Boetius**) cu scopul de a strânge la un loc studenții catolici și a-i feri de greșalele zilei.

Alături de gruparea studenților „clericali”, cum se obișnuia a-i numi atunci pe studenții catolici, cărora le *Ballerini*, au ținea folositoare lecții de apologetică *Mons. apărut la Pavia* și alte grupări studentești, toate pline de freamăt bătaios, de exagerări tinerești și de zel neobișnuit. Formau adevărate partide în cari pasiunea politică răzbătea totul. Era de exemplu grupul raționalist și foarte infloritor grupul socialist. Era un timp de entuziasm în toate direcțiile, în bine ca și în rău, perioadă de exaltare generoasă pentru orice cauză ce apărea frumoasă; și tot în acest timp se situează și recrutările de voluntari pentru eliberarea Greciei. În Pavia încă se constituia un grup pentru a lupta în Grecia, având în

*) Care trebuia să continue opera desfășurată puțin timp (1875-1879) de *cercul studenților catolici*, întemeiat de *Mons. Parocchi*, frecventat și de *Contardo Ferrini*, primul cerc studentesc catolic în Italia.

Suntem datori să dăm laudă și mulțumită lui Dumnezeu pentru tot binele care s'a revărsat asupra Bisericii noastre prin asociațiile pii închinare Preacuratei. Ele au contribuit în măsură simțitoare la adâncirea vieții religioase din multe parohii și, mai ales, s'au îngrijit cu mult zel de curățenia și podoaba casei Domnului. — Appreciind după cuviință aceste vrednicii ale R. M. suntem datori totuși să ne oprim și la umbrele ce stăruie în viața lor. Căci sunt și de acestea.

La prima privire este îmbucurătoare constatarea că, prin silințele alor cinci decenii, am ajuns să avem aproape în toate parohiile câte o R. M. Dacă cercetăm însă mai de aproape isprava și activitatea lor, bucuria noastră se va amesteca cu destulă mâhnire. Fiindcă nu toate lucrează așa cum ar trebui. Dimpotrivă, sunt unele care există numai pe hârtie, altele care vegetează. Multe împlinesc din programul marian numai o parte: curățenia și podoaba bisericii, lăsând în părăsire țintele sufletești esențiale, care constituie însăși rațiunea de a fi a acestor fel de asociații religioase. — Nu-i nevoie de prea multă documentare în privința aceasta. Chiar datele statistice care se trimit obligator Conducerii bisericesti arată evident că avem de făcut în acest sector serioase primeniri și înnoiri, dacă vrem să progresăm.

Care să fie pricina? — Generalizările sunt de obicei periculoase. În diferite parohii, există cauze locale. Sunt totuși și unele metode de ordin general, pe care e necesar să le subliniem.

Se înființează uneori R. M. fără pregătirea necesară, din zel pripit ori din simpla pornire de a putea arăta Maimarilor un plus de activitate pastorală. — Astfel de reuniuni nu pot fi viabile. Vor trăi cu adevărat numai acelea, care răsar din *necesități sufletești conștiente*. Se cere deci o serioasă, și poate lungă, strădanie pentru a trezi în suflete dorirea unei vieți spirituale mai intense, mai înainte de a trece la organizarea externă a Reuniunii. Și chiar cu zel și răbdare multă, se vor câștiga întâi nu multe, ci puține su-

flete, cele mai alese din parohie, care vor fi pătrunse deplin de idealul urmărit, și numai pe încetul numărul va fi sporit. — Reuniunea care nu se ridică pe astfel de temelii serioase lucrata, nu poate avea viață adevărată, ci doar una... pe hârtie!

Dacă însă această condiție inițială există, asociația *va putea* spori în căile înaintării spirituale pentru cari s'a constituit.

Va putea, dar nu-i sigur că va face-o. Drumul e greu și de aici înainte. Se cere stăruință neobosită, răbdare și zel neadormit, pentru a nu obosi și a nu lăncezi, ci a menține vie flacăra entuziasmului inițial. Fără această „răbdare până la capet“, de care vorbește Scriptura, fără râvna mereu înnoită în fiecare lună și în fiecare săptămână, fără prudența care previne nemulțumiri personale, fără blândeța care impacă supărări și elimină micile vanități inevitabile, reuniunea nu va avea viață lungă.

Preotul fiind întemeietorul, îndrumătorul și animatorul de fiecare zi a R. M. este evident că zelul și entuziasmul, statornicia și prudența lui vor fi în primul rând hotărâtoare pentru bunul mers al asociațiilor religioase din parohie. El va trebui să fie întâiul entusiast, sincer și convins, al cauzei, pentru a putea însușești și pe alții; întâiul căutător al desăvârșirii lăuntrice, întâiul om al rugăciunii și pietății, pentruca ceilalți văzându-l să înțeleagă și să urmeze. — Astfel legătura dintre râvna preotului și mersul R. M. este strânsă și directă, în așa măsură că felul cum activează Reuniunea este un certificat neînelător pentru pastorația preotului.

Din aceste scurte observații se vede, cred, cam ce ar fi de făcut, și de unde ar trebui începută o acțiune viguroasă pentruca Reuniunile noastre Mariane „viață să aibă și mai multă să aibă“. — O singură sugestie aș mai adaoga. Cred că nu e bine să rămânem cu R. M. numai pentru femei. Mai de grabă ar trebui să participe la ele toate categoriile de credincioși, având ele secții deosebite pentru copii, tineret adult, femei, bărbați și pentru mame. Rezultatele ar putea fi, în acest

sistem de organizare, mult mai mari și mai generale decât în trecut.

La împlinirea unui jumătate de veac de existență a R. M. în Biserica noastră, să rugăm pe Maica Domnului să ajute, ca toate reuniunile noastre puse sub patronajul Ei să-și înțeleagă rostul, să-și îplinească menirea, spre mai marea mărire a lui Dumnezeu și spre mântuirea sufletelor noastre.

Iuliu Căpâlneanu

Știri mărunte

Sfințirea bisericii din Lissa (Făg.) Credincioșii parohiei Lissa au avut fericirea să-și vadă consacrată biserica complet renovată și pictată din jertfa lor. Actul sfințirii s'a săvârșit Duminică trecută (23 Iulie) de către I. P. S. S. Dr. Valeriu Traian Frențu, adm. apostolic al Arhidiecezel, asistat de către Il. Sa Dr. Victor Macaveiu, vicar gen., de Revmul Nicolae Popp, canonic metrop. și referent tractual, de Preaon. Gheorghe Ivan, vicar foraneu, de pâr. Dr. Septimiu Todoran și Dr. Ioan Vesa, prof. de teologie, ca diaconi, strana fiind susținută de pâr. Ioan Florea, prof. de teologie și Nicolae Florea din Blaj. La solemnitate au luat parte numeroși intelectuali refugiați în comună. Laudă se cuvine pâr. Axente Stanislav, care a obosit mai mult pentru împodobirea Casei Domnului.

Papa contra comunismului. Știrile de presă primite din Cetatea Vaticanului anunță, că pentru prima oară dela ocuparea Romei, Papa s'a manifestat împotriva comunismului din Italia. Suveranul Pontif a condamnat în deosebi grupul care s'a adunat în jurul săptămânalului „Vocea muncitorului“ ce apare dela ocuparea Romei. Papa a declarat textual: „Trebuie să Ne plângem că unli dintre fiii Noștri, deși se numesc catolici, urmează teorii pe cari Noi le-am condamnat solemn și formal“.

Msgr. Spellman la Sf. Părinte. Bărbatul de încredere al președ. Roosevelt, Msgr. Spellman, arhiepiscop al New-Yorkului, a fost primit în audiență de Sf. Părinte. Convorbirea dintre Vicarul lui Hristos și înaltul ierarh american a durat patru ore. Amănunte cu privire la obiectul acestei convorbiri nu s'au dat.

Locale. Măne, Duminică VIII după Rusalii, na predica în catedrală pâr. Grigorie Friciu, profesor de religie.

animă mirajul unei reînvieri de epopeie garibaldiană. Toate acestea arată, în linii mari, climatul spiritual în care se găseau studenții universitari.

Studenții socialiști la Pavia

În prefața unei cărți de-a mele*) P. Gemelli a pus în lumină sufletul multor socialiști din acea vreme, într'o pagină ce merită serioasă reflexie.

„Eu și mulți ca mine — spune dânsul — am alergat, înainte cu câțiva ani, la socialism, însetați fiind de mai mult idealism.

„Eram tineri, fără experiență și plini de entuziasm. Pășeam printre suferințe și nedreptăți sociale și ne simțeam atât de îndurerăți din cauza lor, încât un impuls natural și legitim al inimei ne spunea: să lucrăm pentru a le combate. Așa alergăram spre socialism, care în acele vremuri era un mijloc de a exprima nemulțumirea societății contemporane și aspirațiile spre o lume mai bună. Fără a crede, mergeam spre Socialism, pentrucă în adâncul inimei eram dispuși să credem. Mergeam spre Socialism, pentrucă nu găsiserăm nici un om și nici o carte, care să ne fi descoperit pe Dumnezeu Dreptății. Și fără îndoială, îndeplineam un act religios atunci când seara, în loc să ne înfundăm cu tovărășii într'una din cafenelele mărunte ale liniștitului oraș de provincie, unde vegeta viața universitară, mergeam la țară. Un student alături de un muncitor. Unul perora dela tribuna așezată în fața bisericii, celalalt asculta povețele cățarat pe colțurile caselor sărăcicioase din jur. Și acelor inimi îngene le vorbiam cu zel de apostol, cu sens adânc religios. Dacă atâția dintre preoți, în loc să ne fi ridicat împotriva cetățeni armați cu unelte stranii, pen-

tru a ne acoperi vocea, ar fi venit în față și ne-ar fi arătat cuvântul lui Dumnezeu după care atâta însetasem, cine știe atunci câte lacrimi și câte experiențe dureroase nu s'ar fi economisit!

„Apoi ne înapoiam în tumultul orașului, într'un cartier popular, ceva între catacombă și cărciuma obișnuită, cu aere de conspiratori, dar mulțumii în adâncul inimei că ne-am cheltuit cuvântul pentru obidiții sorții, că am dus un surâs la atâția cari nu-l mai văzuseră demult, că am făcut să înflorească speranța în inimile cari nu-i cunoscuseră până atunci culoarea. Și strigam din răsuputeri: „Marx! Marx!“, aruncându-ne fără rezervă în brațele doctrinelor economice, în speranța că vor fi pentru noi ancora mântuirii.

„Imi aduc mereu aminte de încurcătura în care m'am găsit, cu ocazia ținerii primei mele conferințe în fața muncitorilor, tratând despre „Manifestul Comunist“, al cărui semicentenar tocmai se sărbătorea în acel an. Câtă căldură sufletească! Ce bucurie că în fine imi consacrasem viața unui ideal!“

E nevoie să se țină seamă de această stare de spirit a studenților universitari socialiști, pentru a se putea înțelege convertirea P. Gemelli. Ceeace mâna spre marxism sufletul tineresc, nu erau utopiile, ci un impuls generos al inimei, era gândul de-a ridica clasa muncitorească din condițiunile mizere de viață în care se sbătea și de a trezi o burghezie obosită și fricoasă, preocupată numai de interese egoiste, josnice și înguste.

Se înțelege prin urmare, de ce în volumul amintit, în continuare, P. Gemelli ajunge la concluzia că „iluzia se stinse destul de repede. Ne dădurăm seama că sufletul nostru era refractar ideilor materialiste și marxiste. Și atunci eșirăm rând pe rând. N'au

rămas decât acei ce apoi ocupară scaunele de deputat. Noi, acolo, fuseserăm streini.

Cea mai mare parte din cei ce au eșit au naufragiat. Pierzând speranța de-a găsi undeva un adevărat idealism, cei mai mulți se aruncară în brațele intereselor personale, a afacerilor și a studiilor. Totuși, în unii ideea a 'ncolțit și într'o bună zi ne-am găsit față în față cu obligația imperioasă de-a ne întoarce la Creștinism, de-a crede într'un Dumnezeu al dragostei“.

Necchi și Gemelli la Universitatea din Pavia

Asta însă avea să se 'ntâmpale mai târziu.

În tot timpul anilor de viață universitară, cei doi tovarăși din gimnaziu și din liceu, Necchi și Gemelli, se găsiră în frunte.

Gemelli era șeful partidei roșii și conducea ziarul socialist *Plebea*. Și când în 1898 își ținu cuvântarea asupra semicentenarului *Manifestul comunist*, ziarele socialiste nu pregetară a-l saluta ca pe una din cele mai frumoase nădejdi ale partidului.

„Dimpotrivă, studentul Necchi abia sosit la Pavia, se înscrie în *Cercul S. Severinus Boetius*, al cărui președinte ajunsese încurând. Și începe atunci — povestește Mons. Ballerini — o perioadă nouă și cu adevărat glorioasă pentru cerc. Pentrucă, de acord cu Episcopul și Asistentul spiritual, Necchi admise la ședințele cercului și pe studenții necatolici, lăsându-le în treaga libertate în discuții, pentruca la urmă să facă să reiasă din totalitatea debaterilor, bazele solide ale credinței față de pretențiunile științei încredule. În acele adunări serale, ce se prelungeau adesea până

*) Mons. Francesco Olgiati: Carlo Marx, Milano.

Spre negocieri de pace? Agenția Reuter a prins și a răspândit numai decît svonul pornit din Washington și publicat de ziarul spaniol *Informaciones* din Madrid sub titlul: „Spre negocieri de pace prin intermediul Papei?” Amăsurat acestei știri, Sf. Părinte ar intenționa să atragă atenția puterilor beligerente asupra primejdiilor pe le prezintă cererea unei capitulări fără condiții, și interesul de a se ajunge la pace prin negocieri. Corespondentul adaugă că Biserica protestantă americană sprijină pe Papa în ce privește primejdia unei „capitulări fără condiții”. Corespondentul mai adaugă că la Washington s'au primit informații că la Roma există motive să se creadă că Papa consideră situația actuală militară ca prielnică pentru încercarea unor negocieri pentru pace și că revista americană „Cristian Century” sprijină ideea Papei. Și, se mai adaugă în corespondență că n'ar fi surprinzător ca d-nii Roosevelt și Churchill să se întâlnească la Roma. Agenția „Reuter”, care a transmis această corespondență din ziarul „Informaciones”, spune că „publicarea corespondenței, vine tocmai în momentul când circulă, mai mult ca oricând, svonuri că se fac sforțări, pentru o pace negociată”.

CertIFICATELE DE SĂNĂTATE PENTRU CĂSĂTORIE. Ministerul sănătății aduce la cunoștința publicului, că certificatele de sănătate ce se cer de oficiile stărilor civile pentru oficierea căsătoriei, conform art. 3 legea pentru combaterea boalelor venerice, se eliberează în mod cu totul gratuit de către medicii de circumscripție și de spitale aparținând ministerului sănătății. Pentru locuitorii comunelor rurale se cere numai certificatul de sănătate, întemeiat pe examenul clinic; pentru locuitorii orașelor este nevoie și de buletinul de analiza sângelui, care se eliberează gratuit de laboratoarele oficiale. — Se atrage atenția că legea permite aceloră dintre solicitanți, care doresc, să se adreseze medicilor oficiali, în cabinetele lor particulare sau în laboratoarele lor particulare, pentru a fi examinați clinic și serologic, plătind însă taxele obișnuite.

Nici un „mijloc drăcesc” nu va fi întreprins în Normandia. „Rador” comunică din Berlin: În cercurile politice berlineze se spune despre știrea din sursă americană reprodusă de ziarul suedez „Afton Bladet”, după care Germania ar avea de gând să lovească trupele aliate din Normandia folosind în acest scop „mijloace din cele mai drăcești”, că este vorba de o poveste de groază ce nu merită o examinare mai deaproape.

Mobilizare totală. Din Berlin se face cunoscut că Führerul a dat ordin pentru mobilizarea totală a forțelor de războiu germane din Reich și

din teritoriile ocupate. Conducător al acestei mobilizări a fost numit ministrul Dr. Goebbels. Scopul acestei supreme sforțări este oprirea definitivă a inamicului.

Desmintire japoneză. În presa Aliatilor s'a lansat vestea că Japonia și Germania ar fi făcut încercări să încheie pace prin intermediul Vaticanului. Purtătorul de cuvânt al Oficiului japonez de Informații a declarat însă, în conferința ziariştilor străini la Tokio, că vestea din chestie e o simplă născocire. Audiența pe care a avut-o ambasadorul Japoniei la Sf. Părinte în ziua de 17 Iulie c. a fost o simplă vizită protocolară, determinată de transferarea ambasadei pe teritoriul Vaticanului, și nimic mai mult.

Mitropolia română unită, — Blaj

Nr. 3350—1944.

Catedre vacante

În conformitate cu Art. 12 din legea asupra raporturilor dintre Școala confesională română unită și Ministerul Culturii Naționale, se publică vacante următoarele catedre dela școlile secundare române unite de băieți și fete din Blaj:

I. Liceul de băieți „Sf. Vasile cel Mare”: 1. Limba română; 2. Limba italiană; 3. Fizico-chimice I; 4. Fizico-chimice II

II. Lic. de fete „Sf. Ecaterina”: 1. Limba română; 2. Limba latină; 3. Limba italiană; 4. Limba germană; 5. Matematici.

III. Școala normală de băieți: 1. Limba franceză; 2. Limba italiană; 3. Istorie. 4. Șt. agricole; 5. Medicină și igienă.

IV Școala Normală de fete „Dr. Vasile Suciu”: 1. Limba română; 2. Limba română-latină; 3. Limba italiană; 4. Matematici; 5. Șt. agricole; 6. Țesut; 7. Medicină-igienă.

V. Liceul Comercial de băieți: 1. Limba și Corespondența italiană; 2. Mărfuri cu șt. naturale; 3. Matematici; 4. Muzică și educație fizică; 5. Medicină-igienă.

VI. Liceul Comercial de fete „Regina Păcii”: 1. Limba și corespondența franceză; 2. Limba

și corespondența germană; 3. Șt. Comerc. II; 4. Șt. Comerciale III; 5. Mărfuri cu șt. naturale; 6. Matematici; 7. Medicină-igienă.

VII. Școala tehnică industrială „Sf. Iosif”: 1. Matematici; 2. Patru catedre de lăcătușerie; 3. Igienă și consultații medicale.

VIII. Școala urbană de gospodărie gr. I: 1. Catedra I. partea literară; 2. Catedra II. partea literară; 3. Catedra de maestră menaj; 4. Catedra de ajut. maestră spălat-călcat; 5. Catedra de ajut. maestră țesut; 6. Catedra de ajut. maestră ornamentație.

Cei cari doresc să ocupe ca suplinitori vreuna din aceste catedre trebuie să îndeplinească condițiile cerute de legea generală a învățământului secundar, precum și condițiile legii speciale care regulează raporturile dintre școlile confesionale române și Ministerul Culturii Naționale.

Cererile însoțite de acte (extras de naștere, și de botez, certificat de studii, numiri anterioare, și de serviciu) se vor înainta Mitropoliei Române Unite din Blaj, până la data de 16 August 1944. Vor arăta și situația actuală în care se află.

Blaj, din ședința consistorială ținută în 25 Iulie 1944.

Episcop de Oradea

Dr. Valeriu Traian Frențiu

Administrator Apostolic al Arhiepiscopiei și Mitropoliei de Alba-Iulia și Făgăraș.

Școala norm. de fete „Mitrop. Vasile Suciu” Blaj

Aviz

Toate seriile de absolvenți ale Școlii Normale de fete din Blaj sunt prin aceasta anunțate, că în zilele de 4—6 August a. c. se țin pentru ele exercițiile spirituale în clădirea Școlii Urbane de Gospodărie, unde vor fi încercate.

Onorații Domni Preoți sunt rugați să anunțe pe absolvenții din parohie.

Blaj, 24 Iulie 1944.

DIRECȚIUNEA

târziu după miezul nopții, aveau loc discuții foarte animate și însuflețite, în cari se auzea destul de des și vocea lui Eduard Gemelli, din cealaltă strană.

Necchi, care în decursul anilor de liceu audiasse în Milano lecțiunile de apologetică ale P. Nattiussi și care cu ascuțimea talentului său sesizase din vreme lipsa de consistență a motivelor celor care nu voiau să creadă, era desigur dintre toți cel mai indicat să domine ciocnirea de idei contrarii ce avea loc cu ocazia acelor discuțiuni. Și cuvântul său, totdeauna calm, senin, elegant și convingător, dacă nu reușea de fiecare dată să câștige inimile prea înțepenite în eroare, reușea totuși să le urzească din amorțeală, și să le pună pe drumul cel drept unde le aștepta grația divină.

Opera lui Necchi la *Cercul studențesc S. Severinus* a fost aceea de prieten și apostol în mijlocul tovarășilor săi. Și singur Dumnezeu știe marele bine pe care l-a făcut.

Neîmpăcați adversari în idei, cei doi studenți (Necchi și Gemelli) se întâlneau adesea în cale. Tânărul apostol creștin privea cu simpatie la înflăcăratul revoluționar anticlerical și ateu, generos totuși în exagerările și luptele lui. Dar nici Gemelli nu-și pierdea din privire colegul. Când într-o adunare studențească, după ce socialistii au impus tot ce au voit, iar la urmă de tot încercau să înăbușe prin strigăte vocea lui Necchi, care cerea cuvântul în contradictoriu, Gemelli șeful lor tună: „Liniște, tovarăși, pentru cinci minute să-l lăsăm să vorbească și pe clericalul Necchi”.

Și, în groapa leilor, Daniil vorbea de Hristos. În adâncul inimei se ruga și nici prin gând nu-i trecea atunci, că într'un nu prea îndepărtat viitor, cel mai pregătit adversar

din acea mulțime tinerească în frământare, avea să devină „crainicul Regelui Hristos” (*).

Între Necchi și Eduard Gemelli aveau loc foarte adesea discuții de natură filosofică. Într-o zi, pe o barcă mărunță care unduia alene apele râului Ticin, o discuție cu privire la existența lui Dumnezeu, cu puțin numai nu le aduse moartea.

Antrenați de focul conversației, Necchi și Gemelli nu observară că o barcă mare încărcată cu bușteni, prinsă și ea de curent, se apropia cu iuteală de ei. Lucrătorii strigau din răspuțeri dar cei doi protagoniști nici nu vedeau nici nu auzeau; erau prea ocupați... Și numai când barca îi depăși abia la un deget distanță și moartea le apără în față, numai atunci băgară de seamă, un fior rece le trecu prin cap și... reveniră din nou la discuții, în timp ce muncitorii se îndepărtau amenințându-i.

Zelul de apostol al lui Vico Necchi găsi la Pavia în Cercul Universitar și între studenți o minunată ocazie de-a se desfășura. Rigid dar niciodată pedant, gata totdeauna să stea împreună cu colegii și să împartă cu ei bucuria atâta timp cât aceasta rămânea în granițele ei drepte, nimeni nu-l ocolea și cuvântul lui putea să ajungă la fiecare. Toți îl admirau. Adversarii înșiși îl respectau pen-

*) Eduard Gemelli s'a convertit la creștinism, și s'a făcut preot. Azi e Rectorul Universității catolice S. Cuore din Milano, medic și om de știință cu reputație mondială. — Nota trad.

tru coerența vieții lui inspirată din principii pe cari le profesă.

Dar activitatea lui nu se limita la opera religioasă și culturală. Se manifestă, și încă puternic, în terenul social. Înfloritoare democrații creștine, tânărul Necchi îi arvuni numele și energiile lui creatoare. Acțiunea-i prodigioasă și-a împărțit-o cuminte între școală, apostolatul pe care-l văzurăm mai sus și Partidul Democratic Creștin din Milano. Bătăliile susținute de el în acest câmp nou i-au altoit în inimă un foc nou și mistuitor.

Asupra activității și idealurilor lui Vico Necchi și a multora alți dintre tovarășii lui de apostolat, cobora, în acei ani, binecuvântarea lui Leon XIII, pe care Necchi îl văzu pentru prima oră în Basilica Vaticană, adânc emoționat, cu ocazia congresului Internațional al Studenților Catolici ținut la Roma din 5 la 8 Septembrie 1900 și de către care fu primit, în 12 ale acelei luni, în audiența specială acordată reprezentanților asociațiilor studențești ce au participat la congres (Vico și Paolo Arcari reprezentau Italia de Nord). Impresiunile de neșters pe cari i-le-au imprimat în suflet acele zile fericite sunt condensate în cuvintele următoare găsite într'un carnet al său: „Italia, Italia, destinul te-a unit în mod indisolubil de Biserică: tu nu vei învia cu adevărat decât în ziua când vei voi să te întorci cu toată sinceritatea la picioarele lui Hristos și a Vicarului său!”

(Traducere din I. italiană)

Stud. ing. Traian Cosma